

DOMNULUI PRESEDINTE AL TRIBUNALULUI PRAHOVA

Pentru ca asa cum am aratat, ambii copii s-au nascut surzi, pentru a putea vorbi, acestia urmeaza un program strict de exercitii la un logoped. Sedintele sunt din pacate doar doua pe saptamana pentru fiecare copil, la un cabinet medical unde achitam cate 50 lei pe sedinta pentru fiecare copil. Aceste sedinte insumeaza saptamanal pentru ambii copii aproximativ 200 lei. Pentru a putea progresa mai mult, evident ca s-ar impune ca aceste sedinte, in care specialistul logoped face cu ei sedinte complexe, sa fie mai dese, insa posibilitatile noastre nu ne permit mai mult.

Dorim sa invederam instantei faptul ca numai eu tatal copiilor lucrez (lucrator comercial la o statie peco), deoarece mama a fost nevoita sa-si lase serviciul pentru a-i putea insotii in permanenta pe cei doi copii, iar pe langa cheltuielile mai sus enumerate, acesti copii trebuiesc hraniti, imbracati, si au nevoie de o locuinta a carei intretinere nu este tocmai ieftina. Ca si cum aceste cheltuieli nu ar fi de ajuns, se mai adauga intretinerea celor doua procesoare de sunet a caror valoare individuala este de aproximativ 6000 euro (partea externa a aparatului) care trebuie suportata in intregime de catre noi, conform listei de preturi pe care o anexam, deoarece aceste dispozitive nu sunt prevazute in listele Casei Nationale de Sanatate.

Afectiunea de care sufera Andrei si Cristian, impune pe langa aceste ingrijiri speciale si o supraveghere permanenta din partea noastra. In stadiul actual de recuperare acestia nu pot sa faca decat foarte putine lucruri singuri. La medic, sau in orice alte deplasari care depasesc perimetrul casei, singurul spatiu in care se simt in siguranta, trebuie mereu insotiti deoarece nu se pot comporta si exprima normal. Deficientele auditive si tulburarile de limbaj derivate din faptul ca s-au nascut surzi, nu le permite sa reactioneze la diverse pericole. Se simt nesiguri, dezorientati si extrem de stresati intr-un mediu nefamiliar. Pentru faptul ca sunt implantati la o singura ureche ei sunt lipsiti de orientare. Ori pentru a evita toate acestea unul dintre noi trebuie sa ii insoteasca mereu oriunde merg. Spre exemplu, presupunand ca vreunul din ei ar fi singur pe strada si s-ar intampla sa se defecteze sau sa se descarce bateriile care trebuiesc schimbate la 2-3 zile fara a putea sti cu exactitate momentul, **acesta ar ramane surd, total dezorientat riscand sa fie accidentat de masini ori expus celorlalte pericole.**

Prin acordarea unui grad de handicap care sa corespunda nevoilor lor reale, ar putea beneficia de o alocatie mai mare, precum si de o serie de avantaje cum ar fi dreptul la un insotitor remunerat, mai ales ca in speta sunt doi copii cu acelasi handicap in cadrul aceleasi familii. Toate acestea ne-ar ajuta sa oferim fiilor nostrii o sansa reala la o viata normala si nu sa ne rezolvam noi problemele financiare asa cum de fiecare data Comisia pentru Protectia Copilului motiveaza.

Mai mult decat atat, consideram ca situatia acestora, dar si legislatia aplicabila in materie, trebuie interpretate prin prisma interesului suprem al copilului si al scopului urmarit prin implementarea acestor programe de protectie. Ce folos ar mai avea faptul ca statul a reusit sa le ofere sansa de a auzi prin finantarea implanturilor cochleare, daca ulterior programul de recuperare nu ar fi complet. Asa cum am aratat scopul este acela de a reda acestor copii o sansa reala la o viata normala si in aceste conditii consider ca ajutoarele ce le pot fi acordate trebuie sa fie in concordanta cu nevoile lor reale.

De altfel, chiar art. 2 alin. 3 din Legea 272/2004 privind protectia si promovarea drepturilor copilului stabileste cu putere de principiu ca „principiul interesului superior al copilului va prevala in toate demersurile si deciziile care privesc copiii, intreprinse de